

hele Forſkjel er den, at der da bliver Lighed i Uretfærdigheden, hvis det kan være til nogen Tilfredshed. Jeg tilſtaar, at jeg beklager i høi Grad, at Sagen er kommen paa det Standpunkt, jeg beklager i høi Grad, at den ikke er bleven behandlet paa Finantsloven, ſaaledes ſom den har været de foregaaende Aar. Jeg tror, at det havde været det Naturlige, det havde været det Traditionelle, og det forekommer mig, at der ikke var nogen væſentlig Grund til at vente, at man ſkulde kunne naae noget Bedre ved at opgive dette traditionelle Dyrtdstillæg og ſige: Ja, det ville vi nu ikke forlange, det ſkal ikke længere gives, men vi ville derimod forlange et andet Tillæg, bygget paa en hel anden Baſis! At denne helt nye Fordring, diſſe nye Synspunkter, ſom der ſkulde gøres gjældende til denne Sags Gjennemførelſe, ſkulde kunne have bedre Udfigt til at lykkes end Gjenoptagelſen af det gamle Forſlag, af det, der havde ſtaaet i mange Aar paa Finantsloven, forekom mig og Mange med mig ſom meget uſandſynligt; der blev jo forhandlet derom under vor Finantslovbehandling. Det var jo ſaa, at det var med ſtor Overvindſe, at Mange gik ind paa ikke at ſætte denne Poſt ind paa Finantsloven igjen. Man undlod det imidlertid, fordi man maatte erkjenne, at det vilde være unyttigt, der vilde Intet derved kunne udrettes, naar man, foruden at have det andet Thing imod ſig, tillige ſaae, at Regjeringen ſtullede ſig kjelig overfor Forſlaget, ja endog ligefrem fraaadede det. Man var alſaa nødsaget til at ſtaa ſig til No ved den Forhaabning, ſom blev ſat til dette Lovforſlag, der nu foreligger for os til eneſte Behandling, rigtigt nok i en aldeles forandret og forkrøblet Stikkeſe. Man var nødt til at ſtaa ſig til No ved diſſe Forhaabninger, ſelv om man ikke kunde beſe dem, og det har jo nu ogſaa viiſt ſig i Virkeligheden, at de ere blevene ſjergelig, meget ſjergelig ſtuffede. Spørgeſ der nu imidlertid om, hvorledes de, der have den Betragtning af Sagen, ſom jeg har, ſkulde ſtulle ſig ligeoverfor den Situation, ſom nu foreligger, da er det os klart, at vi i Virkeligheden ere ſtullede om mulig endnu mindre frit, end vi vare, dengang da Finantsloven blev tagen under Behandling. Jeg ſiger: om mulig; det er dog kun en Gradsforſkjel af lille Betydning; thi efter min Mening var vor Stilling dengang uundgaaelig given med Nødvendighed, men nu efter at vi have fulgt Regjeringen i den Maade, hvorpaa den vilde, at denne Sag ſkulde tages, efter at vi, ganſke viſt med Rival, have ladet os føre hen til det Punkt, hvorpaa vi nu ſtaa, vilde det jo ikke kunne forandre, om vi ikke ſelv vide at kunne bringe os i et bedre Spor, og om vi ſelvfølgelig ſøge hen til den høie Regjering og begjære, at den ſkal efter Gode ſe at hjælpe os ud deraf. Derfor er det, at det ſtiller ſig for mig ſaaledes, ſom om min Stemme i denne Sag aldeles maa

beſtemmes ved, hvorledes den høie Regjering vil udtale ſig, om den vil anbefale os nogen beſtemt Bei, ſom vi bør gaa ved denne Leilighed. Derfor ſom den høie Regjering ſkulde anbefale os at vedtage det Forſlag, ſom nu foreligger for os fra Folkethingets Side, ſkal jeg for mit Bedkommende følge den. Jeg tilſtaar, at jeg havde troet efter de Forhandlinger, ſom fandt Sted i det andet Thing, at det muligvis var Regjeringens Mening. Det blev nemlig under diſſe Forhandlinger af den høitærede Conſeilspræſident udtalt, at, medens han ſelvfølgelig principaliter holdt paa det Forſlag, ſom af ham var forelagt, ſaa var han jo forholdsvis ugunſtigere ſtemt mod de andre Forſlag, der vare ſtullede, i Forhold til hvor Lidet der gaves Embedsmændene. Jeg troede, at det var hans Mening da, at, kunde han ikke ſaae ſaa Meget, ſom han ønskede, vilde han lade ſig nøie med det Lidet. Derfor dette i Virkeligheden er Regjeringens Mening, nu vel da, jeg ſkal da følge den, endſkjøndt jeg maa tilſtaa, at det jo efter min Overbeviſning er noget i høi Grad Utilkræfteligt, der er budt ved dette Lovforſlag. Er derimod paa den anden Side den høie Regjering af den Mening, at vi bør vedtage det Forſlag, ſom er ſtillet af 3 ærede Landsthingsmænd, og vil den høie Regjering anbefale dette Vædringsforſlag til Vedtagelſe, nu vel, da ſkal jeg ogſaa følge den her, endſkjøndt med Smerte, og ſkjøndt jeg ſer, at Følgen deraf er, at der ikke i dette Aar vil blive ydet nogenſomhelſt Embeds- eller Beſtillingsmand det Dyrtdstillæg, ſom jeg mener, de have et naturligt Krav paa. Det ſkal jeg gjøre i Tillid til, at Regjeringen vil gjøre alt Sit for, ſaa ſnart det er muligt, at ſaae indhentet det Forſømte, at ſaae en Bevilling ikke blot for det følgende Aar, men ogſaa for det Aar, vi nu befinde os i, i Tillid til, at Regjeringen vil gjøre alle de Anſtrengelſer i den Henſeende, ſom den formaar. Hvis Regjeringen alſaa vil anbefale dette Forſlag, ſkal jeg ſtemme derfor; men jeg gjentager, at det Hele er for mig en ſjergelig Nødvendighed at ſtulle være kommen i dette Dilemma, ſom her foreligger, thi det er dog i Virkeligheden kun en ſvag Erſtatning for det Dyrtdstillæg, ſom ſkulde gives iaar, at erholde denne ubeſtemte Udfigt til en uſikker Fremtid.

**Formanden:** Det er i og for ſig ikke forunderligt, at den ærede Taler kom ind paa Betragtninger om, hvorvidt det mulig maatte have været henſigtsmæſſigt tidligere i Samlingen at fremme det Lovgivningsøme, ſom her foreligger, i et andet Spor; men ihvorvel det i og for ſig ikke er forunderligt, maa jeg dog gjøre ærede Medlemmer opmærſomme paa, at ved denne eneſte Behandling af Sagen vilde det ikke være heldigt, om man kom dybere ind paa dette Spørgsmaal, og jeg beder følgende Talere om ſaa meget ſom muligt at holde ſig til, hvad der nu foreligger,